

Veenhoperkogge Boekje 6, December 2003

Inhoud:

Mijn Schoolpad (vervolg)	2
100 jaar Schoenmaker in Grosthuisen	7
Grasdrogerij Grosthuisen	9
Kroniek veiling A&O Avenhorn (1902-1980)	11
Pastoor Augustinus Leerse (1637-1657)	14
Herkent u ze ?	16
Een kaaspers die m'n weg kruist	17
Ledenlijst	19

Vereniging 'Hemony'

voorzitter: D. Schuijtemaker.
secretaresse: G. Busman.
penningmeester: J. de Reus

redactieleden Veenhoperkogge:
G. Busman
J. van der Lee.
J. de Reus.

correspondentieadres:
Drecht 11,
1633 HZ Avenhorn. 0229-542479.
E-mailadres: j.de.reus@hccnet.nl

1 maal per jaar in december
verschijnt 'Veenhoperkogge'.

Contibutie € 5,65 per jaar
Rabo rek.nr: 3076.27.675
t.n.v. Historische Vereniging Hemony,
Drecht 11, Avenhorn.

copyright 2003.
voor het overnemen van artikelen
is schriftelijk toestemming nodig.

oplage 120 exemplaren.

MIJN SCHOOLPAD VAN 1933-1940 (vervolg).

Het middelste huis (nu huisnr. 100) in de berm was gebouwd in 1911 als woning voor de wijkverpleegster. Zij moest dan ook de zieken in de ziekenbarak verzorgen. Er heeft ooit maar één zuster in gewoond. Hierna werd het verkocht aan Aagje Visser-Stolp. Zij was de moeder van Piet Kok zijn vrouw Grietje Visser. Aan het Westeinde van Grosthuisen boerde het echtpaar Kok-Visser. Aagje kwam van de Beets en woonde hier dichterbij haar enige dochter. Zij droeg tot haar dood de Noord-Hollandse kap en zo keurig aangekleed wandelde ze bij ons langs naar haar dochter en schoonzoon (in 2002 huisnr. 99).

In het derde huisje woonde de weduwe van Zacharias Amman. Zij was een Reek en een tantezegster van mijn betovergrootmoeder Elisabeth Schuijtemaker-Appel, die van 1820 tot 1890 op "mijn Genoegen" achtereenvolgens dienstbode en boerin was. Zacharias Amman was binnenvisser en zijn enige dochter Dieuw trouwde met Jan Franken, een Zuiderzeevervisser te Scharwoude (in 2002 huisnr. 99).

Het crème gepleisterde huis aan de overkant was het renteniershuis van Piet Ooms Jz. de metselaar en zijn vrouw Maartje Korver. Maartje heb ik niet gekend, maar de ouwe Ooms herinner ik me wel. Hij scharrelde daar wat om huis en kreeg verzorging van zijn er naast wonende dochter Aafje Ooms die met Frans Bakker een tuindersbedrijfje had. Iedere zomer zag ik op mijn schoolpad de prachtige grote rode klimroos tussen twee voorramen weer in bloei komen en weer uitbundiger de gevel versierend (in 2002 huisnr. 97).

Aafje Ooms en Frans Bakker hadden door Aafjes broer Jan Ooms Pz. een voorhuis voor een heel oud boerderijtje laten bouwen. Jan Ooms was toen nog aannemer en beginnend wegenbouwer. Aafje en Frans hadden twee dochters, Ma en Marie. Frans Bakker tuinde op van de diaconie gehuurde landjes (in 2002 huisnr. 94).

Ik kom dan bij een heel oud dubbel huisje waar de weduwe Beemsterboer woonde. De man was rietdekker van beroep. Later zal haar zoon Jan Beemsterboer met zijn vrouw er gaan wonen. Zij hebben een groot gezin, Jan is losarbeider. Opoe trekt later bij haar dochter in, even verderop in Grosthuisen. Ik herinner mij haar wachtend in het zonnetje voor haar huisje op buurman Leeuw die haar dan meenam in zijn brik naar de kerk in De Goorn. Zij was in Grosthuisen zover ik weet de laatste die zich met de Noord-Hollandse kap tooide (in 2002 huisnr. 93).

Links fam Beemsterboer, rechts fam W. Jonker

In de andere helft van het kleine huisje woonde het grote gezin van Willem Jonker en Betje Veken. Willem werkte

los bij boeren in Grosthuisen en het gezin moest met weinig geld zien rond te komen. Een van hun oudere zoons ging naar een klooster en kwam als kloosterling (broeder Jonker) langerokt af en toe zijn familie opzoeken. Omdat Willem Jonker en zijn vrouw en hun vele kinderen klein van stuk waren, noemden we ze "de pullies" (West-Fries voor kuikentjes). In ieder dorp was wel een gezin dat men "kippies" of "pullies" noemde (in 2002 huisnr. 92).

Piet Leeuw, ernaast was met zijn tweede vrouw Guurtje Tessel boer op de boerenplaats die als een van de alleroudste in ons dorp wordt aangewezen. Beide huwelijken van Piet Leeuw bleven kinderloos. Ik herinner me hem als een vriendelijke, gezellige man. Guurtje zag ik alleen op knieën de straatjes wieden, het houtwerk van ramen, schotten en hekken lappend en vegend en boenend op het waltje bij de koelkelder van de gasketel (in 2002 huisnr. 89).

In de grote boerderij tegenover Piet Leeuw woonde de familie Dorus van der Gulik. Het huis had twee mooie voordeuren, deftig hoor, en was dik begroeid met klimop, dat jaarlijks bij ramen, deuren en goten teruggesnoeid moest worden. Dorus' vrouw was voor ons schoolloperij niet een bekende vrouw. Ik ken haar alleen lopend, ze fietste denk ik niet. Dat deden trouwens veel vrouwen niet. Zij hadden elf kinderen die als het moest allemaal meehielpen op Van der Guliks tuinbouwbedrijf. Een treffende anekdote vertelde mijn vader. Het was diep crisis en niemand verdiende een cent. Het was juist gaan vriezen en Dorus had alle slabonenplanten die nog op het veld stonden op een hoop gegooid in de dars. Er zaten wel acht kinderen omheen om de laatste slabonen eraf te plukken. "Nou Dorus, wat doe je nou? De slabonen brengen maar één cent per kilo op, daar is toch niks aan te verdienen?" "Ja, Jacob", was Dorus' antwoord, "die jônjes kosten niks en dan heb ik tenminste die cent nag" (in 2002 huisnr. 91).

Aan het kleine huisje dat we dan voorbijliepen had Jan Ooms, de metselaar/wegenbouwer juist de houten buitenwanden vervangen door stenen muren met, een luxigheidje, twee gemetselde bloembakken ervoor. Daar woonde Jan Ooms met de bijnaam "raadhuus". Met zijn eerste vrouw Antje Leegwater had hij als bode/conciërge beneden in het raadhuus gewoond. Met zijn tweede vrouw, Marringje van Mourik was hij in dit kleine nette woninkje getrokken. Hij was in beide huwelijken zonder kinderen gebleven. Zij waren beide heel klein. Ze genoten van een rustige oude dag. Vrouwtje Ooms, zo noemden wij haar, was heel kerks en naast de driewekelijkse dienst in Grosthuisen reed ze de andere zondagen met de kerkebus mee naar diensten in Scharwoude en Avenhorn. Leunend over het poortje voor haar huis wilde ze wel eens een praatje met ons maken (in 2002 huisnr. 88).

links bakkerij Bram Schoon daarnaast Jan Ooms

Bakker Bram Schoon was brood- en banketbakker in het huis dat van witte kalkzandsteen was gebouwd. Deze bakkerij was gebouwd door Dirk Kok die we eerder op onze wandeling al tegenkwamen op zijn nieuwe tuindersspul. Bram Schoon was één van de twee Grosthuiser bakkers die naast nog een broodleverancier uit Avenhorn bij mijn moeder brood afleverde. Bram Schoon en zijn vrouw, ik heb ze eigenlijk niet goed gekend. Hij was "wat los voor de kar" en beleefde in zijn ventwijk (niet meer dan ons dorp!) wel "avontuurtjes" (in 2002 huisnr. 87).

In het kleine huisje dat vlak op de weg staat woonden Klaas Liets en zijn vrouw met hun zoon Jacob. Zij huurden van de diaconie twee losse perceeltjes bouwland waarop grove groente werd geteeld. Vrouw Liets liep nogal eens de weg over naar de boenstoep die ze aan de noordzij aan het wegslootje had. Ze boende er het grovere werk, pannen, ketels, emmers en kisten en spoelde er het wollen goed en de veldbroeken van Klaas en Jacob.

Ze droeg bij dit werk juten boezels (sloppies met gattebanden) en een zwarte wollen kaper (in 2002 huisnr.

86).

In een klein stolpje ook vlak aan de weg woonde de oude Hannes Zuidland. Hij was krenghenslager geweest (noodslachtingen) en bij hem woonde nog zijn ongetrouwd gebleven zoon Volkert. Hun huishouding werd gedaan door Hannes' schoondochter, de vrouw van Dirk, die drie huizen verder woonde. Als er rijpe dirkjesperen waren of rijpe appeltjes stond hij met een emmertje aan de weg om ze aan ons, schoolkinderen, uit te delen. Een veel te dikke (slagers)hond liep dan om zijn benen (in 2002 huisnr. 85).

Naast Hannes Zuidland stond een heel oud langgevel boerderijtje. Een kamertje met twee bedsteden en stalling voor zes koeien. Daarin woonde Piet Hooft. Hij tuinde op een stukje kerkenland, ook zijn huisje was van de kerkvoogdij. Hooft was ook de aanspreker in het dorp. Netjes in het zwart met zilveren koorden en kwasten behangen bracht hij deur aan deur de droeve tijding bij een ovenlijden. In zijn nette pak zegde hij ook geboortes aan. Ik herinner me dat mijn moeder hem al bij de burens aan de deur had zien staan en ze wist natuurlijk al wie er overleden was. Ik stond een beetje achter haar rokken te luisteren hoe Hooft zijn boodschap deed, moeder zei: "Dank u wel" en sloot de deur weer (in 2002 huisnr. 83a).

Bijna op de weg stond het lange huis van een oud vrouwtje, de moeder van Betje en Cor Veken. Het had aan de voorkant een deur en aan de zijkant een winkelraampje. Het voorste vertrekje was een winkeltje geweest in kruideniersartikelen. Later kwam het gezin van Cor Leek er wonen en werd het deurtje aan de weg een raampje. Cor Leek en zijn vrouw waren beide lange mensen. Ze kregen een flink gezin. Leek was arbeider in de grove groentetuinderij van zijn oom Reinier Brandewee op de Kathoek. Het gezin leed een paar jaar aan TBC. Er stond daarvoor een houten en naar de zon draaibaar tentje op het erfje waarin een patiënt dan door buitenlucht en zon genezen kon. Zo'n tentje werd geleend bij de kruisvereniging. Cor Leek was een pientere man en in onze gemeente de eerste socialistische katholiek die raadslid werd en dit vrij lang is gebleven (in 2002 huisnr. 83).

Naast Leek en wat verder naar achter gelegen, lag het houten stolpje, groen met wit geverfd van Dirk Zuidland, de slager en zijn vrouw Jeannette Rijswijk. Ze hadden twee zoons, Joop en Dirk en een thuisgehaalde oom- en tantezegster Annie Groet. Zuidland slachtte in het slagerijtje bij zijn vader Hannes en winkelde van daar ook de vleeswaren uit. Later trok het gezin Zuidland in het stolpje waar de slagerij was en waar Hannes toen was gestorven. Volkert bleef er wonen en meewerken. Vanwege de oude vergunning, krenghenslachterij, is de slagerij heel lang aangemerkt gebleven als noodslachtplaats en brachten boeren nog lang hun dode en wrakke vee naar het erf van Zuidland (in 2002 huisnr. 82).

Rechts cafe Klaas Bakker, links tussen de bomen de lagere school

In het café dat ik op mijn schoolpad nu passeer is Klaas Bakker en Joh. Mammen het kasteleinsechtpaar en Antje Leegwater is er de dienstbode. Bakker en zijn vrouw hadden geen kinderen. Het café leverde niet genoeg op om een knappe boterham te hebben. Er was dan ook een kruidenierswinkel bij. Daarin was ook een slijterij gevestigd. Voor dit doel zijn er dan ook twee voordeuren in dit pand gemaakt. Bakker deed ook in foerage en klompen. De winkel had een agentschap van Verkade-artikelen en mijn moeder ging vooral daarom naar dit winkeltje. In dit café dat toen geen naam had, speelde zich het grootste deel van het culturele

en sociale dorpsleven af. Een kleine maar mooie hoektoog (tapkast) stond in de rechter achterhoek en twee heel ondiepe kasten (10 cm) waren er voor het opbergen van glaswerk en drankflessen in de achterwand. Er was nooit een druk cafébezoek, maar op zaterdag- en zondagavonden waren er altijd wel, meest ongetrouwde, kaarters en biljarters. In de week waren er doortrekkende kooplui en reizigers die er hun broodje aten en 's avonds was er drukte van vergaderingen en repetities. Daar ging ik na schooltijd naar de kinderzangvereniging, onder leiding van juffrouw Dell, een onderwijzeres aan de Grosthuizer school. Zij lag in de kost en woonde bij Bakker in het café. De kinderzang was een onderdeel van de dameszangvereniging, waarbij mijn moeder zong op dinsdagavond. De Grosthuizer kermis speelde zich in en rond het café af. Dan moest er omzet gedraaid worden, want, zei Bakker: "Een goede kermis is een goed jaar" (in 2002 huisnr. 80).

Tegenover het café stond de grote boerderij van Jan smal. Zijn vrouw Anna Ophem heb ik niet gekend, zij was waarschijnlijk al overleden in 1933. Er woonde de ongetrouwd gebleven broer Tinus bij in en het gezin van Jan Smal telde acht kinderen. Het verging de familie in de dertiger jaren tijdens de grote landbouwcrisis heel slecht en ten gevolge hiervan werd de boerderij verkocht. Het land en de gebouwen vervielen aan diverse kopers. Jan Qoms, de wegenbouwer, werd eigenaar van het erf met de opstallen en Klaas Knol, Piet Smal, Jan van der Hulst, Louw Smal en de Grosthuizer diaconie werden eigenaar van de landerijen. Toen het grote boerenhuis door de familie was verlaten speelden wij, voordat het werd gesloopt, in de grote kamers en stallen. Zo na schooltijd was dat een mooie sensatie (in 2002 huisnr. 81).

Tussen het café en de bakkerij van De Beurs stond een groen met witte strepen geverfde houten schuur die behoorde bij de smederij van Beemster even verderop. De smid bewaarde daarin zijn ijzervoorraad en ernaast lag zijn afvalijzer en stonden een paar bussen met carbid, een restproduct dat overbleef na laswerk. Mensen haalden dit gratis weg om er muren en stallen mee te witten (in 2002 huisnr. 79).

Ook weer vlak op de weg stond de bakkerij van bakker De Beurs. Cor de Beurs en Marijtje Blokker waren kinderloos en hadden een inwonende knecht, Jan Schouwen. Door gazen horren die de inkijk in de bakkerij van af de weg wat moesten verhinderen zagen we de bakkers het brood beslaan en de koekjes op de bakblikken vormen. Er was een heel klein winkeltje waarin juffrouw De Beurs koek en banket en chocolade en meer lekkers verkocht. Ze was ook op zondagmorgen open. De Beurs reed met een kettenwagen door het dorp om het brood uit te venten. Voor de sinterklaastijd richtte juffrouw De Beurs de Sinterklaastafel in. En in haar woonkamer voor de ramen mochten we dan kijken, ons verlekken en kiezen. Zoals alle bakkers hielden ze ook varkens. Oud brood was er wel alle dagen. Naast het winkeltje en tegen de weg in hun zijtuin stond hun gasketel die overvloedig brongas leverde. We hoorden de 'wel' met het geluid van een klein beekje doorlopend stromen (in 2002 huisnr. 78).

Naast de bakkerij was de smederij van Simon Beemster. Hij werkte met een knecht. Ik herinner me Klaas Spaans uit Oudendijk, maar die kan er ook wel na mijn schooltijd zijn geweest. Het beslaan van paarden gebeurde in een 'travaille' in de werkplaats. Als er een paard moest worden beslagen mochten we wel kijken. Het schroeien door het gloeiende ijzer op de hoeven gaf een afschuwelijke stank, maar het vormen van de ijzers in het vuur en het slaan met de zware voorhamers was prachtig om naar te kijken. Als er nog een paard stond te wachten op zijn beurt, stond dit vastgebonden in de steeg tussen de smederij en de bakkerij. De smederij had zelfs een kleine etalage, daarin lagen enkele gloeilampjes, wat batterijen en een paar soorten zaklantaarns. Juffrouw Beemster zag je niet veel. Zij woonde in een laag kamertje achter de smederij. Boven de smederij was een rianter woonvertrek. Beemsters zoon Maarten had zich op moderner werk toegelegd en bekwaamde zich in elektrotechniek. Hij kwam voor het P.E.N. tweemaal per jaar (of was het viermaal?) de meter opnemen bij alle Grosthuizers (in 2002 huisnr. 77).

Toen ik in 1933 naar school liep was het cafeetje van Germen Vos al gesloten (of nog net niet?). Het oude houten café stond wat naar achter naast de smederij. Ervoor stond een gelig geverfde balk met ringen op palen voor het aanbinden van de paarden van cafébezoekers. Wij konden aan die balk "koppeltjeduiken". Aan de voordeur hing een scheefgezakt tochtportaal oud te wezen en binnen was tegenover de deur een kleine toog, een tapkast met twee zuiltjes en een hemeltje. Op de helder geschrobde houten vloer was wat zand gestrooid en je liep er op klompen binnen. Er waren twee bedsteden in de gelagkamer voor doortrekkende, overnachtende gasten. Hoe het café aan zijn naam "Kanaalzicht" kwam is een groot raadsel. Het zal toch niet stammen uit de tijd van de aanleg van de Jaagvaart naar Avenhorn (1660)? Na Vos, die ook een schildersbedrijf had en agent was van een juwelier uit de stad, "de man met de goudkist", kwam Toon Negerman er te wonen. Zij kregen er een heel groot gezin (in 2002 huisnr. 76).

Tegenover de schoolpoort was een heel oud houten boerderijtje waarin Jaap Pijper en zijn vrouw woonden. Zij waren kinderloos en toen al oud. Ze hadden denk ik geen vee meer. Vrouw Pijper was wat bijzonder, ze was altijd aan het verven in en om haar houten stolpje. Zij waren voor ons als kinderen een beetje de heksfiguren uit een sprookje (in 2002 huisnr. 72).

Op het schoolplein woonde links in het nieuwe schoolhuis eerst "meester" De Leeuw. Mevrouw De Leeuw kwam eens vóór haar man de klas binnen en meldde aan iedere klas: "Jongens, meester is dood, straks komt "meneer" De Leeuw. Een wisseling van aanspreektitel, maar heel ontactisch gebracht! Meneer De Leeuw ging door voor een strenge schoolmeester. Ik heb geen les van hem gehad, want voor ik in de vijfde klas kwam was meneer Van Loon Hoofd der school geworden. Meneer en mevrouw De Leeuw hadden twee kinderen. Chris en Elly en een dienstbode Em Smal van het gezin Smal tegenover het café. Naast meneer De Leeuw waren juffrouw Pels (Aafje) en juffrouw Dell (Geer) de onderwijzeressen. Juffrouw Pels was een Grosthuizense die in haar ouderlijk huis aan het oosteinde van het dorp woonde. Haar ongetrouwde zuster Jans woonde bij haar en ze hadden een dienstbode Nelie Aaij. Juffrouw Dell woonde en was in de kost bij Bakker in het café. Het gehele schoolpersoneel zette zich in voor culturele, sociale en maatschappelijke activiteiten in het dorp. De Leeuw gaf avondschoolllessen aan jongelui die niet naar het vervolgonderwijs gingen (de meesten). Hij was ook regisseur van de rederijkerskamer "Ernst en Luim". Juffrouw Pels zette zich eveneens in voor de avondschool en gaf ook handwerklessen totdat er in De Goorn zusters kwamen die onder andere een naaischool stichtten. Ook voor Het Nut leverde zij bestuurswerk en vulde lezingenavonden in. Juffrouw Dell gaf muziek- en zanglessen. Voor de Kerstfeesten in de Grosthuizer kerk gaf zij met haar zangklas (de hele school!) kinderkerstcantaten ten beste. We voerden met haar eens per jaar een kinderoperette op in de toneelzaal van Bakker. Na De Leeuw ging meneer Van Loon in ditzelfde patroon verder (in 2002 huisnr. 75).

Rechts van het schoolplein in het voormalige schoolhuis woonden meneer en mevrouw De Vries. Hij was gemeentesecretaris. Ze hadden geen kinderen maar enige jaren van mijn schooltijd hadden ze een thuishaalder, een neef van hen, in huis. Hij ging bij ons naar school, en was twee jaar ouder dan ik. Alie Laan van de Jaagweg was bij hen dienstbode. We hadden als schoolkinderen eigenlijk niets met deze wat deftige mensen of het moest zijn dat een bal of een tol bij het spelen per ongeluk in hun tuin was terechtgekomen. Je moest dan altijd even aanbellen voor je het verlorene ging zoeken (in 2002 huisnr. 73).

Schrijvendevoort werd ik me ervan bewust hoe onvolledig dit verhaal is. Wat pikantere en allerlei misschien, voor nabestaanden, wat stotende gebeurtenissen heb ik bewust weggelaten. Het moet ook duidelijk zijn dat het hier opgeschrevene slechts een deel van de herinneringen is van één persoon.

D. Schuijtemaker, Grosthuizen, 26 februari 2002

100 JAAR SCHOENMAKER IN GROSTHUIZEN

Willem Schoenmaker geboren 1879 in Ilpendam, zoon van Reinder Schoenmaker en Bregje Bark. In mei 1903 komt hij vanuit Nibbixwoud in Grosthuisen wonen en koopt in juni een huis met schilderswerkplaats ernaast en een schilderswerkplaats met erf gelegen in de gemeente Oudendijk van de weduwe Elisabeth Hagtingius. Haar Man Tobias Hagtingius was net op 2 april overleden. Hij vestigt zich als huis en rijtuigschilder in Grosthuisen. In oktober 1903 werd in Blokker het huwelijk voltrokken met Elisabeth Groenewoudt, geboren 1880 in Purmerend d.v. Pieter Groenewoudt en Maartje Klopper.

Op 27-12-1905 werden Willem Schoenmaker en B. Groenewoudt verblijdt met een zoon die de namen Reindert Pieter kreeg. Willem was huisschilder en verzekeringsagent, het gezin woonde aan de Kathoek nr 11.

Reindert Pieter Schoenmaker treedt in 1931 in het huwelijk met Bregje Grietje Bierman en begint een garagebedrijf in het pand van transportbedrijf Simon Laan en onderhield ook diens wagenpark, het pand stond op de plaats van de, een aantal jaren geleden, gesloopte garage naast de huidige woning van Simon Laan aan de Jaagweg nr 17. Hij woonde aan de Walingsdijk tegenover de gesloopte opslag van de veiling, in het vierde huis, gerekend vanaf de hoek.

Ze kregen twee zoons met de namen Willem Dirk (Wim) en de tweede met Dirk Willem (Dick). Eerstgenoemde kwam in 1948 in de zaak en vanaf 1958 werkte Dick daar ook nadat hij uit militaire dienst kwam.

Ook Willem en Dick kregen later ieder twee zoons, Willem met Koba Wagemaker en Dick met Riet Dijkstra.

Samen met Gerrit Spaans ging Reindert Pieter in 1948 werken in de schuur van het Hoogheemraadschap tegenover Kathoek nr 11, waar hij vanaf toen ook woonde.

In genoemde schuur lagen de planken opgeslagen om de openingen in de hoogwatermuur langs de Slimdijk te dichtten.

Er werden ook rijwielen verkocht en gerepareerd in de winkel/werkplaats aan de Kathoek nr 11.

Gerrit Spaans werkte eerder als monteur in de garage van busondernemer Hermen Beemster op het Hoog in Avenhorn, waar nu Anton Weel gevestigd is.

Links twee personen onbekend, rechts Rein Schoenmaker.

In 1950 werd een nieuwe grotere garage gebouwd, naast de hoogheemraadschuur, die bij de oplevering al gestut moest worden vanwege een slecht aangebrachte fundering, ook werd toen begonnen met een eerste A-Ford kraanwagen die geheel met de hand bediend werd, wat later volgde een leger-Dodge.

In 1958 werd, na veel geharrewar met de aannemer, de garage gesloopt en op dezelfde plaats een nieuwe gebouwd die ook wat groter werd, wel door een andere aannemer! In de tussenliggende periode maakte men weer gebruik van de garage van eerdergenoemde Simon Laan om de werkzaamheden te verrichten. In 1963 eindigde de samenwerking met Gert Spaans en ging men met eigen mensen verder.

Garage in 1950 gebouwd, gesloopt 1958

Een jaar later, in 1959, werd het dealerschap van DAF verworven en in 1976, juist op het moment dat het bedrijf een tot nu toe laatste uitbreiding had ondergaan, raakte men dat weer kwijt. Dat probleem werd goed opgelost doordat ze altijd de volgende strategie hadden gevolgd: “Iedere klant met welk merk dan ook te helpen.”

Vanaf eind jaren zeventig zijn alle vier zoons in de zaak komen werken maar in 2002 toen Willem met pensioen ging is alleen Dick met zijn zoons verdergegaan. Er zijn nu 4 kraanwagens, die allen in eigen werkplaats werden gebouwd en drie oprijwagens om gestrande reizigers en hun voertuigen te vervoeren.

Met zijn allen zullen ze door de jaren vele honderden mensen met hun gestrande of verongelukte voertuigen geholpen hebben.

Met dank aan de familie Schoenmaker, J. Blankendaal.

GRASDROGERIJ IN GROSTHUIZEN

Simon Carmiggelt schreef eens over de helden van het witte doek, dat zij niet de echte helden zijn. Deze filmsterren genieten immers van hun roem, en behoeven dus geen extra lauwerkrans. Nee, zei Carmiggelt, die gewone man of vrouw, die zo achteloos 'iets' is, dat zijn de echte helden.

Wel een mooi begin bij een verhaal over industriële monumenten in onze omgeving. Wij kunnen niet bogen op fraaie fabriekspanden of begerenswaardige pakhuizen.

Maar we hebben wel industriële resten, en die zijn het in al hun eerlijkheid zeker waard om tenminste éénmaal in het zonnetje gezet te worden. Al was het maar omdat er gewerkt, gezweet en geploeterd is door onze dorpsgenoten...

Directeurs- en monteurswoning,
daarachter de Grasdrogerij

Wat een allegaartje is dat, denk je als nieuwkomer, als je langs het zgn. VBK-terrein fietst. Deze plek huisvestte vanaf de vroege jaren '50 tot halfweg de jaren '70 onze bloedeigen grasdrogerij, waarvan de officiële naam boven dit verhaal staat. En in de hoogtijdagen kon je hier een levendig bedrijf zien.

In de jaren '40 en '50 was er bij de veeboeren behoefte aan een alternatief voor hooi. Het kuilen mislukte nogal eens, of er ging veel kuilgras overstuur. Grasdrogerijen boden uitkomst: Het gemaaid gras werd snel en kunstmatig gedroogd, zodat de boer niet van het weer afhankelijk was. Het eindproduct kon de veevoer zijn, maar in Grosthuisen was 't vooral de korrelvorm. Als extra service kon het voer in een loods op het grasdrogerijterrein opgeslagen worden. Behalve in Grosthuisen werden er ook grasdrogerijen opgericht in Barsingerhorn, Wieringermeer en Abbekerk. Alleen deze laatste is in Noord-Holland over, en bestrijkt nu een enorm achterland (de bekende Hartog-drogerijen, waarvan je de wagens tot in het hele land kunt tegenkomen).

In 1953 wordt 'onze' grasdrogerij opgericht. Eerste (en enig) directeur wordt Gerrit van Diepen. Hij was vertegenwoordiger in de landbouwbranche. Nadat het land aangekocht was, kon met de bouw worden begonnen, door bouwbedrijf Kunst in Avenhorn.

Er kwam een directeurswoning en een aangebouwde monteurswoning, nu wonen daar resp. mw Van Diepen daarnaast Sander en Belinda Jonker (dochter van de vroegere bewoner Armand Jonker).

Het gras werd met trekkers met aanhangers aangevoerd, soms tot vanuit Landsmeer en Holysloot toe. Het gemaaid gras werd gekneusd op het land. Op de drogerij werkten aanvankelijk 'pikkers' die het in een grote oven wierpen, een ronddraaiende ketel, die op oliestook verhit werd. Huisvrouwen wisten dan: geen wasjes buiten hangen.

Al snel werd een tweede ketel geïnstalleerd. Op topdagen lag het opslagterrein vol gras, en werd er 24 uur per dag in drie ploegen gedroogd. De grote loods over de sloot diende als opslag.

Ook toen sloeg de automatisering toe: er werd een lopende band gebouwd, die het gras uit een kelder rechtstreeks naar de ketel voerde. Er kwamen drie fraaie korrelpersen.

De drogerij was een coöperatie. De boeren waren aandeelhouder, en moesten een bepaalde hoeveelheid gras aanleveren. Soms konden ook losse partijen verwerkt worden, of kocht de drogerij zelf gras. Ongeveer in 1975 was de bedrijfsvoering economisch niet meer rendabel. Het seizoen duurde uiteraard maar een halfjaar, en het werk was arbeidsintensief (chauffeurs, oprapers, pikkers, stokers, een monteur). De Zuivelbank uit Alkmaar trok aan de bel.

De drogerij werd geveild, in Hotel Avenhorn (Blokdijk). De verkoping werd een groot succes, de aandeelhouders kregen voor hun aandeel van nominaal f 80,- nu f 140,- uitgekeerd!

Koper was Veldhuizen, van VBK, de huidige gebruiker van het terrein. De grote loods vooraan is afgebroken, maar de andere panden hebben nieuwe bestemming gevonden, onder andere als loods voor de melkboer. Het bijzondere veldje tegenover het terrein was bedoeld als parkeerplaats voor trekkers, je kunt dat nog goed zien.

Wanneer je nu langs 't allegaartje van het VBK-terrein fietst, weet je tenminste hoe het allemaal zo gekomen is.

Met dank aan mw. Van Diepen, Willard Mans

KRONIEK VEILING “A & O” 1902 - 1980

30 december 1902:

Eerste afslagmarkt gehouden; de Tuinbouwvereniging “Avenhorn en Omstreken” is opgericht in een bijeenkomst, gehouden in het café van J. Bas te Grosthuizen, nu café “de Grost”. Alle aanwezige 35 tuinders worden lid.

5 februari 1907:

Vorbereiding tot “het oprichten van een afslagmarkt” aan het spoor te Scharwoude.

17 mei 1909:

Onderzoek om export van producten in eigen hand te nemen, in 1910 stopt dit door onbevredigend resultaat.

5 juni 1913:

Op initiatief van tuinder P. De Haan uit De Goorn wordt een buitengewone ledenvergadering gehouden, met het plan een markt te openen in Avenhorn aan het vaarwater op een nader te bepalen plaats.

Avenhorn 1e houten vaarveiling 1917

7 mei 1914:

In het café van P. Vet, valt de beslissing: Avenhorn krijgt een groentemarkt, 38 stemmen voor, 4 tegen, 1 blanco.

1 oktober 1914:

Begint officieel de veiling met 40 leden.

5 juni 191:

Tuinbouwvereniging “Avenhorn en Omstreken” blijft bestaan maar de veiling wordt een activiteit van de Coöp. Tuinbouw en Marktvereniging “Avenhorn en Omstreken” met ingebruikname van een veilinggebouw als doorvaartveiling.

27 juli 1917:

Wordt een overhaal in Grosthuizen (polder Beschoot naar polder Westerkogge) door burgemeester Cornelis Wijdenes Spaans in gebruik genomen, (in 1980 bij reconstructie Grosthuizen buiten gebruik genomen).

19 september 1921:

Aan besteding van de overhaal in Avenhorn voor f 8380,-.

14 maart 1922:

Eerste schuit gaat over de overhaal maar mislukt, de schuit gaat ten onder.

29 mei 1925:

De overhaal in Avenhorn wordt in stilte in gebruik genomen totale kosten f 19995,26.

24 februari 1927:

Voorstel om een nieuw gebouw te stichten, het oude begint te verzakken. Wordt onderhands gegund aan aannemer G. Kunst te Avenhorn voor f 3796,-.

1 juni 1928:

Het nieuwe veilinggebouw wordt opgeleverd, kosten f 3796,-.

7 juni 1933:

Een eigen kantoor met een oppervlakte van 30 m² wordt in gebruik genomen kosten f 1500,-, voorheen

geplaatst in café van Cor Kwadijk (voorheen Vet, nu Blokdijk).

4 mei 1938:

Aan de Walingsdijk wordt een pakhuis gebouwd voor f 11000,- door aannemer Hoogzaad uit Zandwerven.

1947:

Aankoop boerderij aan het west in Avenhorn, eigendom van de heer C. Spaans te Alkmaar. De boerderij wordt doorverkocht aan een opgerichte coöperatieve vereniging met het doel een zuurkoolfabriek te stichten, met als naam "Succes", welke in 1948 de eerste zuurkool produceerde en dit tot 1 april 2001 heeft gedaan.

4 oktober 1948:

Café Kloosterman wordt gekocht voor f 25000,- vanaf Het Hoog kan men met een te bouwen brug het land van Mantel bereiken.

8 februari 1950:

Legt het bestuur een plan voor: bouw van een nieuwe veiling op de plaats van de oude, 3 maanden later wordt het verandert in een neerzetruimte van 1500 m² op het land van Mantel, geraamde kosten f 425.000,-.

1953:

Achter de neerzethal wordt een koelhuis gebouwd.

Ingang neerzetveiling 1954.

4 december 1953:

De leden aanvaarden een voorstel tot nieuwbouw van een veiling met kantoren en een woongedeelte naar het ontwerp van architect J. Koorn te Hoorn, kosten f 160.000,-.

5 maart 1954:

Wordt de bouw van de nieuwe veiling gegund aan firma wed. Kunst in Avenhorn.

14 maart 1954:

Er wordt voor het laatst in de oude veiling geveild.

15 december 1954:

Het nieuwe veilingcomplex "A en O" wordt officieel in gebruik genomen en geopend door Maarten Prins van het Centraal Bureau van Tuinbouwveilingen.

16 december 1954:

De klok draait voor de eerste keer.

1955:

De neerzethal wordt uitgebreid met een vorstvrije afdeling.

15 juli 1968:

Fuseert de veiling "De Tuinbouw" in Obdam (opgericht in 1916) met Avenhorn en gaat over naar "Avenhorn en Omstreken".

5 augustus 1968:

Verlaadpunt bij het station Scharwoude wordt opgeheven.

11 november 1968:

Krijgt het bestuur de conceptstatuten van één nieuwe Westfriese veilingorganisatie: met de veilingen Noord Scharwoude, Zwaag en Grootebroek.

3 april 1978:

Een nieuw plan: fusies van zeven nog bestaande veilingen in oostelijk West-Friesland, met nieuwbouw in Zwaagdijk-Oost.

24 maart 1979:

In de gehouden algemene ledenvergadering gaan de leden akkoord met het WFO-plan 95 voor, 2 tegen.

1 juli 1979:

Het bestuur krijgt de status van beheercommissie voor het veilpunt Avenhorn van de WFO. De coöp. Land-, tuinbouw- en markt vereniging “Avenhorn en Omstreken” houdt in feite op te bestaan.

29 mei 1980:

De klok wordt definitief stilgezet en is de veiling “Avenhorn en Omstreken” geschiedenis.

J. de Reus

Bron: 40 jaar A&O 1914-1954 door N.W. Seuren

A en O in 't Goud 1914-1964 door N.W. Seuren

Krantenknipsels

PASTOOR AUGUSTINUS LEERSE (1637-1657)

Toen Augustinus Leerse in 1597 te Dordrecht werd geboren was de 80-jarige oorlog met Spanje (1568-1648) al 29 jaar aan de gang. Augustinus voelde zich reeds op jeugdige leeftijd aangetrokken tot de zielzorg en besloot zich daartoe te gaan voorbereiden in het klooster van de Dominicanen te 's Hertogenbos.

Het beviel hem daar blijkbaar goed want op 22 jarige leeftijd trad hij definitief tot de orde toe. Dat was in het jaar dat Oldebarnevelt ter dood werd veroordeeld en als 72-jarige het schavot beklom om te worden onthoofd. De grote staatsman was te fier om aan Prins Maurits genade te vragen. Het verlangen van Augustinus om het geloof te mogen prediken kreeg gestalte toen Paus Paulus V in 1620 aan de Dominicanen hiertoe verlof gaf, gelijk het ook was toegestaan aan de Jezuïten en Minderbroeders. In die tijd werd er bij het leven af gevochten. Prins Maurits had een geduchte tegenstander in de bekwame Spaanse veldheer Ambrosio Spinola. In het jaar dat Prins Maurits overleed (1625) ging Breda verloren aan de Spanjaarden. De broer van Prins Maurits - Frederik Hendrik - zette de strijd voort. In 1629 veroverde hij Den Bosch en beval onder andere sluiting van het klooster der Dominicanen. Pater Leerse mocht met twee andere geestelijken in Den Bosch blijven. Leerse is in Den Bosch vijf jaar pastoor geweest van de Sint Jacobskerk. Daar bereikte hem in 1632 het bericht dat ook Maastricht door de Prins was ingenomen. Leerse is inmiddels een vurig prediker van het geloof geworden. Dit maakte hem zo gehaat bij de Calvinisten dat hij een paar maanden in ballingschap moest gaan.

Zo dwaalde pater Leerse gedurende een jaar rond in het land van Heusden tot dat de Calvinisten hem tenslotte gevangen namen en hem voorgoed uit Brabant verbanden. We vinden hem terug in Tiel, waar hij pastoor van Beers trouw en ijverig hielp in de uitoefening zijner functie. Op zekere dag werd hij door de Schout tijdens zijn preek overvallen. Op heterdaad betrupt van "paepse stoutigheden" moest hij Tiel voorgoed verlaten. Via Amsterdam kwam pater Leerse begin 1637, als eerste Dominicaan, naar Avenhorn om pastoor Johannes Simonis op te volgen, die sedert 1614 de geestelijke bediening had van de dorpen Avenhorn, De Goorn, Noorddijk, Rustenburg, Mijzen en Grosthuizen. Toen pastoor Simonis op 21 april 1636 stierf werd er niet direct een opvolger benoemd door de Apostolische Vicaris. Pater Leerse wachtte de toestemming van de door de paus gevollmachtigde hoge geestelijke in het missiegebied niet af. Waarschijnlijk is het arbeidsveld - ook eigenmachtig - aangewezen door de Alkmaarse herder pater Hyacinthus Hermansz. De overname van de zielzorg bracht pater Leerse ongetwijfeld in grote moeilijkheden, temeer daar hij later ook Scharwoude, Beets en Scharwoude onder zijn hoede nam. De toestemming kwam tenslotte wel af doch één en ander bezorgde hem toch een minder vriendelijke verhouding met de Vicaris.

Kort na zijn aankomst in Avenhorn ondervond pater Leerse reeds tegenwerking van de Calvinisten, die hij misschien zelfs enigszins had uitgelokt door zijn gedurfd optreden, waarvan de faam was vooruitgegaan. Het kwam zelfs zover, dat men hem gevangennam. De katholieke bevolking kocht hem echter met grof geld vrij, zodat hij na deze gebeurtenis grotere vrijheid genoot dan de pastoors ooit tevoren hadden gekend. Leerse maakte hiervan in ruime mate gebruik. Hij preekte waar het hem mogelijk was, wat niet zonder grote vermoeidheid kon geschieden, maar deze werden ruimschoots vergoed door het succes, dat hij oogstte, want terwijl er bij zijn komst te Avenhorn nauwelijks 400 communicanten waren, was dit getal na twee jaren tot 600 gestegen. Tegen het einde van het jaar 1640 trachtte pastoor Leerse wederom zijn werkzaamheden uit te breiden. In 1640 stierf namelijk Simon Spanbrouck, pastoor van Spierdijk en Berkhout en nam Leerse de geestelijke zorg over de katholieke inwoners van Berkhout op zich. Dit was tegen de zin van pastoor Johannes Vosbeek, die Simon Spanbrouck was opgevolgd. Op 24 juni 1644 werden de baljuwen in Zuid- en West-Friesland door Prins Frederik Hendrik gesommeerd om de katholieke kerken binnen drie dagen te sluiten, zodat er geen geheime samenkomsten meer gehouden konden worden. De sluiting vond plaats op 3 juli te Nibbixwoud, 4 en 5 juli te Avenhorn, Spierdijk, Wognum en Grosthuizen. Alle deuren en luiken van zolders werden voorzien van een goed slot. Hoelang de kerken gesloten zijn gebleven is niet bekend.

Later mochten de katholieken weer openlijk hun kerkelijke plichten vervullen tegen betaling van vrij aanzienlijke sommen aan baljuwen en schouten. In de tweede helft van de 18e eeuw betaalde Ursem *f* 80,- aan de baljuw en *f* 60,- aan de schout. Ook pastoor Leerse zal dus de recognitiegelden hebben betaald. Hoe liep het nu af met de ruzie omtrent de geestelijke zielzorg in Berkhout? Welnu, in 1645 wist Vosbeek te bewerken, dat het Kapittel van Haarlem aan Leerse de zielzorg van Berkhout ontnam, maar deze week niet en ging onvermoeid door met de geestelijke bediening van de Berkhouter katholieken.

In 1650 herhaalde het kapittel zijn bevel en verbod aan Leerse enige functie in Berkhout uit te oefenen. Eindelijk sloten de beide pastoors in 1654 een overeenkomst, waarbij Vosbeeck als pastoor van Berkhout door Leerse werd erkend en laatstgenoemde als assistent van Vosbeeck zou optreden. De financiële lasten zouden beiden gelijkelijk dragen, terwijl beiden gebruik konden maken van bedehuis en liturgisch kerkgewaad enz.

Dit bedehuis was waarschijnlijk de woning van een zekere van der Meer. Gewoonlijk noemden de protestanten dit huis het "papennest", wijl het toen reeds 40 jaren tot schuil en verblijfplaats van de pastoor had gediend. De krijgsbedrijven waren langzamerhand in betekenis afgenomen. Wel trok Frederijk Hendrik nog herhaaldelijk te velde, maar hij verrichte niets van belang en toen hij in 1647 stierf, was de vrede zo goed als zeker. Deze kwam in 1648 te Munster tot stand. De koning van Spanje erkende de Nederlanden als vrije en onafhankelijke landen. We mochten onze veroveringen in Brabant, Vlaanderen en Limburg behouden.

De jonge prins Willem II volgde zijn vader als stadhouder op. Zijn stadhouderschap kenmerkt zich door burgerwisten. De gewesten wilden hun macht behouden en zich niet onderwerpen aan de leiding van de Staten-Generaal. Willem II wilde Amsterdam eens een lesje gaan leren en zond troepen om de stad bij verrassing te nemen. Amsterdam gaf wel toe doch het was slechts van korte duur. Nadat Willem II in 1650 overleed kregen niet de Staten-Generaal de meeste invloed in de Republiek doch het Gewest Holland, dat ook meer dan de helft in de algemene lasten bijdroeg. In die tijd wist pastoor Leerse het zover te brengen dat hij een kerk kon bouwen. Van die kerk moeten we ons echter geen grote voorstelling maken. Het was een gewone boerenhofstede of schuurkerk, die tevens gedeeltelijk diende tot verblijf van "den vader". Van een eigenlijk godshuis mocht geen sprake zijn want het was verboden op grond van de Landswetten. De schuurkerk stond vermoedelijk in de buurt van het Zeugenpad (thans Julianastraat). Pastoor Leerse overleed op 10 oktober 1657 op 60-jarige leeftijd, na een zeer bewogen leven.

Eerder gepubliceerd in de Heraut door K.Olij †

HERKENT U ZE?

Op 19 juli 1928 begeleiden deze dames en een heer de schoolkinderen uit Scharwoude tijdens hun schoolreisje naar Bergen. Hoofdonderwijzer Take van der Meer poseert boven aan de groep op deze foto. Er zijn slechts enkele namen bekend. Foto is eigendom van dhr. Henk Brinkman te Ede.

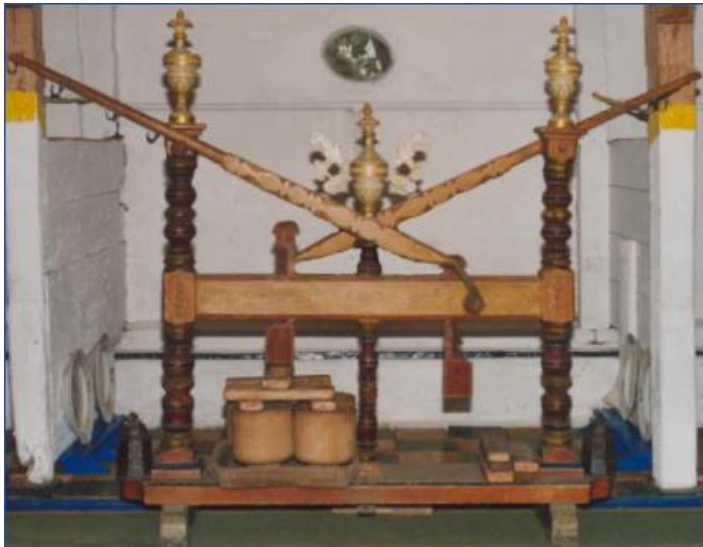

1	12
2	13 Jan Schouten (de post)
3	14
4 juf Aafje Pels	15
5 mevr. Brinkman-Kieft	16
6	17
7	18
8	19
9 Take van der Meer	20 Grada Knol- van Geelen
10	
11	

Weet u nog namen? Bel ons secretariaat
0229-542471

Jan de Reus.

EEN KAASPERS DIE M'N WEG KRUIST

Kaaspers te pronk in de zomerstal te Grosthuizen 52.

Het is begin september 1940 en ik fiets dagelijks met jongens en meiden van Grosthuizen langs de dijk naar Hoorn en terug. De oorlog is al enkele maanden aan de gang en Duitse soldaten houden bij twee tegelijk de wacht op een soort kraaiennest boven de ingang van het Witte Badhuis aan het Hoornse Hop. Onderweg is van alles te zien. De seizoenen wisselen en dat is niet alleen te voelen aan de temperatuur en te zien aan de bomen die uitbotten en weer kaal worden en aan de bloemen die bloeien en weer verdwijnen. In de noordgevel van de grote boerderij van de erven Peereboom aan de IJselmeerdijk bij Scharwoude zit een zijraam, wat hoger aangebracht, boven een kelder, een opkamerraam, een zesruiter, horizontaal. Een ouderwets gordijntje dekt de onderste drie ruitjes. En steeds als het weer november is staat er achter dit opkamerraam een mooie, dubbele kaaspers.

De erven Peereboom, Bet (1878-1952), Kees (1883-1951), Tijmen (1884-1948), Gijs (1885-1947) en Willem (1890-1974) zijn als ongetrouwd gebleven boerenmensen achtergebleven op de plaats en in de boedel van hun vader en moeder. Ze maken er in mei, als de stal is geschrobd en het hele huis is schoongemaakt, de "zomerstal" nog op. Zo half mei zie ik de kaaspers niet meer en zal deze ongetwijfeld te pronk staan als "pièce de milieu" op een wollen looper op het stalhout van de lange regel. Zo verstrijken de seizoenen, zo verstrijken de jaren.

Ik ga niet meer naar school in Hoorn en Gijs en Kees Peereboom zijn gestorven. Tijmen neemt zijn intrek in een kosthuis in Oudendijk, Willem en Bet blijven nog wat jaren op de grote boerderij. Dan verhuren zij de plaats aan een zoon van hun getrouwde zuster Sijtje, Gijs Glijnis. Die gaat er boeren en Bet en Willem krijgen verzorging van Gijs z'n vrouw.

De kaaspers blijft nu de jaren daarna permanent voor het zijraam staan, de stal komt niet meer in zomertooi. Ik hoor of lees in de krant dat Willem Peereboom een fraaie kaaspers te koop aanbiedt. Het is dan 1953 en ik ben net getrouwd. Ik denk de pers te gaan kopen en ga naar Willem. In de lege stal staat ie en Willem wil er f 500,- voor hebben. Voor mij is dat veel te veel geld, maar Willem is vastbesloten niet voor minder geluk te geven. "Ik gaan 'm op de dijk zette, ik gaan d'r bij zitte en den komt er wel een Amerikaan en die betaalt mijn f 500,-". En Willem is zeker van zijn zaak.

In 1980, ik ben afslager op een veiling van ingebrachte oude goederen te Berkhout, staat er een mooie dubbele kaaspers die ik bij opbod aan de man zal brengen. Ik word er de koper van voor f 1.700,-. Er staan de voorletters op van Pieter Stapel en Mijntje Timmerman en hun trouwjaar 1859. En de laatste eigenaresse, de inbrengster van het lot meldt zich dan bij mij. Ze kent me nog van toen ik van 1940 tot 1945 langs de dijk fietste naar Hoorn. Zij is Neelie, een mooi buurmeisje (vonden we toen ...) van de Peerebomen die het indertijd niet kon verdragen dat zo'n fraai meubel ver uit de buurt zou gaan en in de anonimiteit zou verdwijnen. En f 500,- heeft ze er in 1954 voor neergeteld.

Pieter Stapel (1840-1901) en Mijntje Timmerman trouwen 21 april 1859. Zij krijgen vier dochters die echter geen boerin zullen worden. Nadat Mijntje Timmerman 'uitgekaasd' is gaat de pers naar haar zuster Maartje Timmerman die met Gijsbert Peereboom boert aan de IJselmeerdijk in Scharwoude, waar de laatst levende van hun veertien kinderen ten slotte de bijna 100 jaar oude pers "uit de familie" doet. Maar tot op de huidige dag siert hij als "pièce de milieu" een oude zomerstal (bij ons).

D. Schuijtemaker.

Melkfabriek Concordia start zelf export kaas naar België.

Deze foto is uit 1939 van H. Brinkman, feest door het openen van export van kaas naar België. Melkfabriek Concordia in Oudendijk besloot zelf de kaas te vervoeren met twee eigen vrachtwagens. Van l.n.r. Arie Koning, later kaasmaker in Marum, Henk Brinkman, Frerich Broekes, Arie Jongewaard, Ymke Broekes en Bets Kramer.

Ledenlijst:

Avenhorn

I.J. Bezooijen-Koster

J.M. Blankendaal

A. Bol

C. Bos

B. Deen-Leek

J.N. Dekker-Blank

P. Dikstaal

W. Geel

A. Henneman

G. Kramer-Porsius

C. Laan-Leek

J.C. van Maanen-de Boer

F. Potveer

J. de Reus

E. Rus

D.W. Schoenmaker

E.J.N. Seuren

T. H. Smal

G.M. Spaans

A.N.J. Vertelman-Bron

H. Vlaar-Floris

G. Weel

T.W. Wever

Beemster

C. Schuijtemaker

A.M. Schuijtemaker

Berkhout

V.M. Dekker

J.R. Peereboom

G.J.M. Zonneveld

Den Haag

Th. Bosma

Dronten

A.E. van den Berg-Schuijtemaker

De Goorn

A. Belkom-Abbekerk

A. Blank

J. Dekker

N. Dekker

C. Hoek

J. Jurjus

N. Koning

Co Laan

G. v.d. Lee

J. v.d. Lee

C.J. v.d. Nes

F.H. de Rooy

J. Rus

W. Smal

J.T. Wijker-van Diepen

Grosthuisen

Y. Aafjes-van der Gaast

J.J. Bierman

C. Bierman-Koster

K.J. Bierman

G. Busman

G.G. Dolfing

T. de Jong-Beemsterboer

M. Knijn-Beemsterboer

J.H. Leeuw

W.J. Mans

D. Rinkel

H. van Rooijen

mevr. N. Ruiten

mevr. P. Ruiten

R. Ruiten

D. Schuijtemaker

D.C. Schuijtemaker

J. Schuijtemaker.

N. Smal

C.J. Weesie

M. Weesie

M. De Wit-Belkom

J. Wijnker-van Diepen

'Gravenpolder

J. Spaans

Heerhugowaard

T.H. Hollenberg

Hensbroek

E.D. Dekker

Hoorn

mevr. Beoletto

M. Beemster

Midwoud

H. Nijholt

M. de Reus-Klok

Oudendijk

A. de Reus

Scharwoude

M. Bolluit

mevr. Dikstaal-Beemster

J. Dolfing

B. Klaassen

C. Klaasen-Mekkering

A. Koole

K.W. Schuffel

A.A.M. Vader

R. De Wit

Zwaag

K.D. Goverts

Zwolle

P. de Reus

Instellingen

Archief Westfriese Gemeenten Hoorn

Gemeente

Hist. Perspectief

Ver. Oud Hoorn

Westerkoggenland

Rijksdienst voor Monumentenzorg Zeist

Westfries Genootschap

Historische Kring Ursem